

V

(Teated)

KOHTUMENETLUSED

EUROOPA KOHUS

Euroopa Kohtu (kuues koda) 13. detsembri 2018. aasta määrus – *Électricité de France (EDF) versus Euroopa Komisjon, Prantsuse Vabariik*

(Kohtuasi C-221/18 P) ⁽¹⁾

(Apellatsioonkaebus — Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 181 — Riigiabi — Euroopa Komisjoni esimene otsus — Siseturuga kokkusobimatu abimeede — Tühistamine Euroopa Liidu Üldkohtu poolt — Kinnitamine Euroopa Kohtu poolt — Komisjoni teine otsus — Siseturuga kokkusobimatu riigiabi meede — Tühistamishagi rahuldamata jätmine — ELTL artikkel 266 — Üldkohtu esimese otsuse seadusjõu rikkumine — Tõendite moonutamine — Komisjoni erapooletu ja hoolika uurimise kohustuste tähelepanuta jätmine Üldkohtu poolt — Põhjenduse puudumine — Meetme kvalifitseerimine — Uus või olemasolev abi)

(2019/C 103/06)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Électricité de France (EDF) (esindaja: advokaat M. Debroux)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon, Prantsuse Vabariik (esindajad: É. Gippini Fournier, B. Stromsky ja D. Recchia)

Resolutsioon

1. *Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.*
2. *Mõista kohtukulud välja Électricité de France (EDF)ilt.*

⁽¹⁾ ELT C 182, 28.5.2018.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgericht Berlin (Saksamaa) 4. septembril 2018 – *Solvay Chemicals GmbH versus Saksamaa Liitvabariik*

(Kohtuasi C-561/18)

(2019/C 103/07)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgericht Berlin

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Solvay Chemicals GmbH

Vastustaja: Saksamaa Liitvabariik

Euroopa Kohus (esimene koda) sedastas 6. veebruari 2019. aasta määrusega:

Komisjoni 21. juuni 2012. aasta määruse (EL) nr 601/2012 Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ kohase kasvuhoonegaaside heite seire ja aruandluse kohta ⁽¹⁾ artikli 49 lõike 1 teise lõigu ja IV lisa punkti 20 alapunkti B sätted on kehtetud osas, milles nende kohaselt kuulub naatriumkarbonaati tootva käitise heitkoguse hulka süstemaatiliselt süsinikdioksiid (CO₂), mis on sadestatud kaltsiumkarbonaadi tootmiseks üle kantud teisele käitisele, olenemata sellest, kas süsinikdioksiidi atmosfääri eraldub või mitte.

⁽¹⁾ ELT 2012, L 181, lk 30.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesarbeitsgericht (Saksamaa) 30. oktoobril 2018 – EM versus TMD Friction GmbH

(Kohtuasi C-674/18)

(2019/C 103/08)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesarbeitsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja: EM

Kostja: TMD Friction GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiivi 2001/23/EÜ ⁽¹⁾ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 3 lõige 4 lubab ettevõtte üleminekul pärast maksejõuetusmenetluse algatamist ettevõtte võõrandaja vara suhtes liikmesriigi õiguses, mis näeb ettevõtte üleminekul põhimõtteliselt ette direktiivi 2001/23/EÜ artikli 3 lõike 1 ja lõike 3 kohaldamise ka töötajate õigustele saada vanadus-, invaliidsus- või toitjakaotuspensionit täiendavate tööandja või tööandjate vaheliste pensionikavade alusel, sellist piirangut, et omandaja ei vastuta tulevikus tekkivate õiguste eest, mis põhinevad töötamisperiodidel enne maksejõuetusmenetluse algatamist?

2. Kui esimesele eelotsuse küsimusele vastatakse jaatavalt:

Kas töötajate huvide kaitseks seoses nende vahetult või tulevikus tekkiva õigusega saada täiendavate tööandja või tööandjate vaheliste pensionikavade alusel vanaduspensionit, vajalike meetmete võtmisel vastavalt direktiivi 2001/23/EÜ artikli 3 lõike 4 punktile b tuleb ettevõtte üleminekul pärast maksejõuetusmenetluse algatamist ettevõtte võõrandaja vara suhtes juhinduda sellise kaitse tasemest, mis on nõutav Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiivi 2008/94/EÜ ⁽²⁾ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral artikli 8 kohaselt?

3. Kui teisele eelotsuse küsimusele vastatakse eitavalt:

Kas siis tuleb direktiivi 2001/23/EÜ artikli 3 lõike 4 punkti b tõlgendada nii, et vajalikud meetmed töötajate huvide kaitseks seoses nende vahetult või tulevikus tekkiva õigusega saada täiendavate tööandja või tööandjate vaheliste pensionikavade alusel vanaduspensionit on võetud, kui liikmesriigi õigus näeb ette, et